

GENOM DÖDENS PORT

– sömnen och döden

av Martinus

Den kristna dogmatiska synen på livet efter döden

Vi vet alla att vi är födda till den här världen och att vi en gång skall dö. I allmänhet är detta inte något man går och tänker på, men då och då dyker tanken upp, inte minst då man upplever andras död, särskilt när det gäller människor man hållit av och kommer att sakna i det dagliga livet. Oftast är det med fruktan och sorg som människor då tänker på döden. Tanken på utplåning och kanske också på att eventuellt behöva stå till svars för handlingar i livet man för länge sedan ångrat, bidrar till att göra tanken på döden mörk och trist och obehaglig. Genom den materialistiska livsåskådningen får man det intrycket att det inte finns något liv efter döden, därför att medvetandet enligt denna uppfattning bara är en verkan av materiens kombinationer. Men då människan inte önskar upphöra med att finnas till, även om det kan finnas vissa former av livsupplevelse hon gärna ville vara utan, gör tanken på en total utplåning henne naturligtvis dyster till mods, ja, fyller kanske hennes sinne med fruktan och ångest. Religionen lär människan att hon efter döden skall vila i graven till ”yttersta dagen”, då Kristus skall döma levande och döda och ”skilja fåren från getterna”. ”Fåren” eller de troende kristna, som trott blint på att Gud försonat sig med deras synder, därför att Kristus lät sig offras på korset för deras skull, skall då gå in i paradiset eviga salighet, medan ”getterna”, de vantroende syndarna skall plågas i det eviga helvetet. Denna dogmatiska syn på livet efter döden har oerhört många människor i vår tid svårt att acceptera, då är det lättare att tro att döden är livets slut, inte bara för organismen, utan också för tanken och medvetandet. Man talar om att gå in i den eviga sömnen eller eviga vilan.

Under sömnen lever man helt i tankarnas och föreställningarnas värld

Det finns många människor som är så trötta på sitt jäktiga och oroliga liv, att de ser med en viss sympati på en sådan ro och vila. Men EVIG vila är ju ingen vila, det är förintelse och upphörande av liv. Vila är ett tillstånd man för en tid har som kontrast till verksamhet och därefter blir mätt på för att på nytt längta efter att vara verksam, skapa och uppleva igen, därför att man känner sig utvilad. Om man sovit gott på natten, vaknar man pigg och på gott humör till den kommande dagens gärning. Efter en sådan djup och drömlös sömn säger man ofta: ”Jag har varit långt borta”, och det ligger en större sanning i detta än den som uttalar dessa ord kanske tänker på. När man sover är man nämligen borta från sin fysiska kropp och lever helt i tankarnas och föreställningarnas värld. Det är en elektrisk värld bestående av strålar och vågor. Men även om människorna vet en del om elektricitet och strålar och vågor och magnetiska krafter, är det mycket litet de vet när det gäller de krafter, strålar och vågor som utgör deras eget medvetande och deras egen mentalitet. Att en människa är trött och sömnig beror på att hennes nervsystem under dagens lopp utsatts för så mycket slitage, att det nu behöver reparation och förnyelse. Men en sådan reparation kan inte ske om det fortfarande strömmar energi genom det. Man måste ”stänga av strömmen” för en tid, och människan lägger sig till vila. Hon upphör med att få intryck från den yttre världen genom sina sinnesorgan, hon försöker få sina tankar att komma till ro. Det senare kan det kanske vara något svårt med. Det vore bra att tänka igenom dagens händelser och göra upp ett slags balansräkning och tänka på hur man eventuellt kan förbättra det som inte gick så väl och sedan släppa det och somna in. Medan dagsmedvetandets energi för en stund inte längre genomströmmar nervsystemet, äger den nödvändiga reparationen rum, så att allt är klart till den livsaktivitet som skall äga rum kommande dag i en växelverkan med den yttre världen. Men var är medvetandet då man sover och det endast är så mycket liv i organismen som är nödvändigt för att hålla vissa automatiska organfunktioner i gång?

Vårt minne är nära sitt vinterstadium i kretsloppet, därför minns vi ingenting av våra upplevelser under sömnen

Då vi sover befinner sig vårt jag fortfarande i ett upplevelsetillstånd, men eftersom vi är avstängda från sinnesupplevelsorna från den yttre fysiska världen, är det naturligtvis inte denna vi upplever. På samma sätt som vår fysiska kropp är omgiven av en fysisk värld, där andra levande väsens fysiska kroppar befinner sig, så att en växelverkan kan uppstå mellan de levande väsendena genom deras fysiska organismer, är också vår medvetandevärld omgiven av en större värld, som består av strålförmig materia. I denna strålförmiga värld, som omger oss, är vi också i stånd att möta andra levande väsens medvetandevärld, om vi är på våglängd med de tankar och föreställningar de rymmer. Men är det då inte nödvändigt att vara i besittning av en kropp för att kunna uppleva? Det är det absolut. Men en kropp behöver inte bestå av den grova fysiska materien. Det finns kroppar som är uppbyggda av mycket finare materier eller energier, så kallade andliga kroppar. De är av rent elektrisk karaktär, och vi har alla sådana kroppar förutom vår fysiska kropp. Vid den process vi kallar sömnen överförs medvetandet och därmed upplevelseförmågan från den fysiska kroppen till de andliga kropparna, så det är alltså riktigt då man säger att man under sömnen var "långt borta", eftersom upplevelseförmågan i detta tillstånd inte är bunden av tid och rum på samma sätt som under upplevelsen genom den fysiska kroppen. Men varför kan vi i allmänhet inte minnas vad vi upplevde medan vår fysiska kropp sov? Därför att vårt minne är en mycket degenererad förmåga, den är mycket nära sitt latenta stadium i sitt kretslopp. Det är helt andra energier och förmågor som för närvarande dominerar i det jordmänniska medvetandet. Man kan vanligtvis inte minnas sina tidigare inkarnationer, man kan inte ens minnas allt vad man upplevt i sin nuvarande inkarnation. Kan man komma ihåg vad som skedde en bestämd dag för bara fjorton dagar sedan klockan halv tre på eftermiddagen? Det är ett undantag om man kan det. Vårt minne är på sitt "vinterstadium" i kretsloppet, då det gäller minnet står den jordiska människan som det avlödade trädet i skogen. Men efter vinter kommer vår och sommar, det skall en gång komma tider då samma individ med hjälp av sitt minne kan förflytta sig tusentals, ja, miljoner år tillbaka i tiden och se vad han då upplevde. Men då är han naturligtvis inte någon jordisk människa, då är han medveten i sin kosmiska härstamning som ett med Gudomen och därmed identisk med evigheten och upplever sig själv som tidens och rummets herre. Då är det primitiva utbyte av organismer som vi kallar död ett för länge sedan övervunnet stadium i utvecklingen, därför att väsendet på det utvecklingssteg det då står på suveränt behärskar universums alla materier och endast behöver tänka för att materien skall ändra form och förvandlas på dess bud.

Utöver en viss gräns kan de levande väsendena inte växa i vetande och kunskap, om de inte samtidigt växer i moral och kärlek

Men för att det levande väsendet en gång skall bli i stånd att uppleva en sådan underbar tillvaro, måste det naturligtvis först lära sig tänka i hundraprocentig överensstämmelse med livets lagar. Tänk om de nuvarande jordiska människorna hade samma suveräna makt över materien som det förut nämnda väsendet! Vilket förfärligt ragnarök skulle inte det kunna resultera i? Men detta är lyckligtvis fullständigt omöjligt. Utöver en viss gräns kan de levande väsendena inte växa i vetande och kunskap, om de inte samtidigt växer i moral och kärlek. Den jordiska människans upprepade inkarnationer i den fysiska världen är som en skolgång, där hon förbereds till att en gång helt kunna uppleva och skapa i andlig materia. Kan individen då inte lära sig detta i de andliga världarna? Nej, det kan han inte, han måste uppleva en värld där det gör ont att tänka fel för att han verkligen skall lära sig att tänka. Han måste uppleva en värld där materien gör motstånd och skall övervinnas för att hans tankeförmåga skall kunna utvecklas, och han måste lära sig att möta väsen han inte känner sig på våglängd med, med tolerans, förståelse och nästakärlek. Allt detta kan endast upplevas i en fysisk värld, och eftersom de fysiska energierna är underkastade kretsloppets lagar, måste det levande väsendet besöka "skolan" eller den fysiska världen på så sätt, att det i omväxlande perioder skapar sig en fysisk organism,

som alltså är ett slags kosmisk skoldräkt, varigenom väsendet kan skapa och uppleva på det fysiska planet. Denna ”skoldräkt” kan hålla en viss tid, som vi känner som den jordiska människans genomsnittliga levnadsålder, om den inte blir utsatt för alltför många eller alltför stora svårigheter. I så fall förslits den i förtid, och dess brukbarhet blir nedsatt, ibland så mycket att den helt måste kasseras. Olycksfall och sjukdomar kan leda till att den jordiska människan dör, långt innan hon nått den ålder då hon normalt skulle lämna den fysiska världen mätt på dagar och vara glad över att få lämna en organism som nu är så försliten, att en normal livsaktivitet och livsupplevelse inte längre skulle kunna ske genom den.

Otillräcklig sömn ger dåliga nerver och nedsatt upplevelse- och arbetsförmåga

En av de bidragande orsakerna till att organismen kan vidmakthållas och vara inte bara ett användbart utan också ett genialt instrument för vår levande ande, är att vi får den nödvändiga och välbehövliga sömnen. Som tidigare nämnts blir nervsystemet utsatt för slitaget varje dag, och då det ju är just detta ledningsnät som är förbindelsen mellan vår andliga eller elektriska struktur och vår fysiska struktur, är det mycket viktigt både för vår förmåga att uppleva och för vår förmåga att skapa i den fysiska världen att detta ledningsnät är i ordning. Utan tillräcklig sömn får man ”dåliga nerver”, man blir ur form, och både upplevelseförmågan och arbetsförmågan blir nedsatt. Det kan vara en fysisk sjukdom, dålig mage eller liknande som är orsak till att man inte får tillräcklig sömn, men det kan också vara psykiska orsaker. Då man lägger sig att sova, kopplar man bort intrycken från den yttre världen. Men det är inte alltid man kan utestänga de intryck man redan fått. Tankarna kretsar kring det som skett under dagens lopp, det kan bl.a. vara förargelser och obehagliga händelser eller människor som irriterat en eller det kan vara något man gjort eller sagt som man ångrar eller förargar sig över. Många människor kan ligga länge och upptas av sådana tankar i medvetandet, som hindrar dem att koppla av så att nervsystemet kan reorganiseras. De blundar kanske litet och så är de vakna igen och fortsätter att glida fram och tillbaka mellan sömn och vaket tillstånd på ett sådant sätt att de faktiskt fördärvar både det fysiska och det andliga tillståndet. Det fysiska tillståndet fördärvar de genom att utsätta sitt nervsystem för ytterligare slitage i stället för att lämna det i ro så att den tidigare uppkomna förslitningen kan repareras. Och deras andliga tillvaro, dvs. de upplevelser de annars skulle kunna ha haft på det psykiska planet medan organismen vilade, störs och avbryts hela tiden, då de på nytt glider in i det halvvakna tillståndet. Det är under sådana onormala förhållanden som man kan uppleva drömmar, som antingen är rena mardrömmar eller ett förfärligt virrvarr. Så blir det, därför att vissa glimtar från upplevelsen på det andliga planet blandas ihop med de bekymmer eller förargelser eller den ångest eller upphetsning medvetandet var uppfyllt av just innan man föll i sömn. Vad kan man då göra för att undgå detta? Här som i så många andra fall gäller det att om människan, innan hon skall till att falla i sömn, koncentrerar sig på Gudomen i bön, kan hon få ro i medvetandet. Hon kan be om hjälp att under kommande dagar klara av de händelser som skapat hennes bekymmer eller förargelser. Varje gång man faller i sömn om kvällen, ”dör” man ju, även om det endast är en natt man skall vara borta från den fysiska världen.

Den fysiska kroppen vidmakthålls genom vissa automatiska krafter och funktioner, men medvetandet skall inte ha något med den att göra om natten, och det är egentligen endast den skillnaden på sömnen och döden, att den automatiska vidmakthållelse- och förnyelseprocess som sker från det andliga planet under sömnen upphör då det är döden som inträder. Genom att lära sig att falla i sömn på det riktiga sättet lär man sig faktiskt att dö på det riktiga sättet, ty liksom man kan ha mardrömmar och onda drömmar, då man låter sina tankar kretsa runt i en ”ond cirkel”, som man inte tycker sig kunna komma ut ur, kan man också, då man faller i sömn för att inte längre vakna upp igen i den fysiska världen i samma fysiska kropp, råka ut för sådana obehagliga tankecirklar, som för en tid kan skapa ett slags ”helvetesupplevelse” eller ”skärseld” för en.

”Döden” är en sömn som varar något längre än den vanliga sömnen

Genom den process vi här i den fysiska världen kallar ”döden” somnar man också bort från den fysiska världens upplevelser, och denna ”sömn” varar något längre än det vi vanligen förstår med att sova. Men liksom det endast är den fysiska kroppen som skall vila, då vi sover ”den lilla sömnen”, medan vårt medvetande är i aktivitet i den andliga världen, är det också endast vissa förmågor och talanger som vilar en tid medan vi är ”döda” från den fysiska världen, till vilken vi skall vakna upp igen, men då i en helt ny fysisk kropp, varigenom vi får nya möjligheter och tillfällen att uppleva och skapa ting som vi i föregående inkarnation endast kunde drömma om.

Det vi kallar döden kan bli som en vacker solnedgång från den fysiska världen och en underbar soluppgång i den andliga världen

Irritation, besvikelse, bitterhet, fruktan, dåligt samvete och liknande tankeklimat kan alltså skapa onda drömmar och mardrömmar under sömnen, om man inte dessförinnan övervunnit dessa tankar och känslor i sitt medvetande. Här är bönen en mycket stor maktfaktor, eftersom man genom att lära sig att falla i sömn på det riktiga sättet faktiskt lär sig att dö på det riktiga sättet, dvs. utan någon ”ond cirkel” av negativa tankar. Om en människa verkligen arbetar på att avlägsna mörka tankar från sitt sinne och ber om hjälp att komma igenom sina svårigheter, kommer hon inte endast att märka att hennes dagliga tillvaro känns ljusare och bättre, utan då den tid kommer då hon helt skall lämna sin fysiska organism, kommer denna process att bli som en skön solnedgång från den fysiska världen och en underbar soluppgång i den andliga världen.

Varje människa kan göra mycket för att hennes avsked från den här världen skall bli harmoniskt och vackert

Vi vet att en solnedgång helt kan täckas av mörka skyar, så att det inte blir det vackra scenari av gyllene färger som för många människor står som de vackraste upplevelser de har haft i naturen. Så kan också den mentala solnedgång vi kallar döden förmörkas, så att den blir utan skönhet, frid och harmoni. Jag säger inte detta för att skrämma någon, tvärtom. Jag vill gärna understryka att varje människa kan göra mycket för att hennes avsked från den här världen skall bli harmoniskt och vackert och likaså för att hennes ”födelse” till den andliga världen skall bli en underbar välkomst, då väsendet tas emot av släktingar och vänner det håller av och som tidigare vandrat genom dödens port. Men för att kunna undvika att döden blir något mörkt och trist, är det viktigt att veta vilka tankeblandningar som kan vara orsak till en eventuell ”skärseld” eller ”helvetesupplevelse” under den första tiden efter det att man lämnat sin fysiska kropp och innan man går igenom det kretslopp i de höga andliga världarna som varje väsen, även den värsta förbrytare, passerar, innan vederbörande på nytt skall inkarnera i den fysiska världen. Naturligtvis kan jag inte säga vad den enskilda människan kommer att uppleva i detalj, detta beror i så hög grad på vilka tankar och känslor hon har i sitt sinne, på hur mycket hennes intuition utvecklats och på vilka speciella anlag och talanger hon särskilt utvecklat under sitt liv i den fysiska världen. Men jag kan berätta något om de lagar som ligger till grund för dessa upplevelser och i grova drag skissera upp några av de möjligheter som väntar olika människor efter döden, speciellt i förhållande till om de lämnar den fysiska världen medan de ännu är i barndomen eller om de dör som ung människa, som en människa i sin mogna ålder eller som en människa som är gammal och mätt på dagar.

Döden är inte något som människan skall frukta

När en människa upplevt kosmiskt medvetande och därigenom fått sin upplevelseförmåga så utvecklad att hon inte bara kan uppleva dagsmedvetet på det fysiska planet, utan också, medan hon är i sin fysiska organism, kan uppleva dagsmedvetet på det andliga planet, då kan hon också uppleva döden på ett sådant sätt att hon blir medveten om dess struktur och uppgift. Utifrån denna kosmiska upplevelse av döden blir den att beteckna som en stor port in till en annan livs- eller tillvaroform. Denna port skall alla fysiska väsen passera igenom, det är något alla vet med säkerhet, även om det inte är något man vanligtvis går

och tänker på. Så länge döden är något som människan endast tänker på med skräck och avsky, är det naturligtvis gott att hon så att säga kan skjuta undan dödstanken. Detta resulterar emellertid i att samma människa, då hon plötsligt står inför det oåterkalleliga faktum att någon av hennes närmaste eller hon själv skall dö, är helt oförberedd på döden, vilket kan göra det mycket svårare att gå igenom denna process. Saken är verkligen den att döden inte är något människan skall gå och vara rädd för. Om hon försöker göra sig förtrogen med tanken på att hon en gång skall lämna den fysiska världen, något som hon ju för övrigt prövat oändligt många gånger tidigare, även om hon dagsmedvetet inte kan minnas det, och om hon samtidigt dag för dag söker frigöra sitt medvetande från mörka tankar, då kan döden inte bli annat än en av de vackraste upplevelser en människa kan få.

I den stora huvudporten till de andliga världarna finns det fyra mindre portar

Genom dödens port kan man komma till många helt olika världar eller sfärer. Det är inte platser på samma sätt som man talar om platser i den fysiska världen, det är tillstånd eller våglängder, eftersom den andliga världen är en helt elektrisk värld. Därför är det också så, att man i den andliga världen får uppleva just det som man med sitt eget medvetandestillstånd kan komma på våglängd med, varken mer eller mindre. Jesu ord ”I min Faders hus är många boningar” är uttryck för just alla de möjligheter som finns i livet efter döden i förhållande till de olika individernas längtan, önskningar, tro, tankegång, fantasi och skaparförmåga. Man kan säga att det i den stora huvudport som leder in till livet i de andliga världarna finns fyra mindre portar, en för de väsen som dör som barn, en för dem som dör i ungdomens vår, en för människor som dör i mogen ålder och en för gamla människor, som dör den naturliga döden mätta på dagar i den fysiska världen. Från var och en av dessa fyra portar kan de levande väsendena passera till olika sfärer och zoner, som de till följd av sitt särskilda mentala tillstånd, sin karaktär, begåvning och kärleksförmåga är på våglängd med.

De lagar och principer som gäller vid ett barns död och dess liv i den andliga världen

Orsakerna till att en människa lämnar sin fysiska organism redan i barnaåren kan naturligtvis vara många, och jag skall här bara nämna några få. Hon kan i tidigare inkarnationer ha nedbrutit sin förmåga att bygga upp en ny sund och normal fysisk organism, så att den kropp hon skapar åt sig i moderlivet hastigt nedbryts av sjukdom, om barnet inte rent av är dödfött. Hon kan också ha skapat åt sig ett öde som gör att hon inte är beskyddad mot olycksfall och omkommer genom en olycka, och hon kan en gång ha varit orsak till andra barns död. Det finns många möjligheter. Men vad den ödesmässiga orsaken än är till att en människa dör som barn, så ligger det obehag hon skapat åt sig själv inte i själva dödsprocessen. Naturligtvis kan det finnas fruktan i ett barns medvetande, om det plötsligt dödas, men denna fruktan kommer ögonblickligen att suggereras bort av väsen på det andliga planet. Det obehagliga ligger i att väsendet i fråga, som nyligen hade skapat åt sig en fysisk organism varigenom det skulle uppleva, skapa och göra nya erfarenheter till gagn för sin vidare utveckling, plötsligt fräntas dessa möjligheter och efter en förhållandevis kort vistelse i de andliga världarna åter måste belasta sina talangkärnor med att skapa sig en ny fysisk organism för att göra de nödvändiga erfarenheterna i den fysiska världen, dit väsendena gång på gång måste inkarnera, därför att det är här de skall lära sig tänka. Men själva dödsprocessen, då det gäller ett barns död, är inte mörk. Den är i allmänhet fullständigt utan ”skärseld”, därför att barnet inte har mörka tankar i sitt medvetande, och om det finns sådana, är de av en så flyktig karaktär, att skyddsandarna genast kan suggerera bort dem.

Skyddsandeprincipen är en universell princip. Detta gäller såväl i den fysiska som i den andliga världen, och liksom det finns förlösningsläkare och barnmorskor när vi föds till den fysiska världen, en process som ju faktiskt är en död från den andliga världen, så finns det också födslöhjälpare när vi dör från den fysiska världen och föds till den andliga världen. Dessa hjälpare, skyddsandar eller skyddsänglar, vad man nu vill kalla dem, är väsen som speciellt har förmåga och lust att hjälpa andra, och på grund av universums

tilldragnings- och bortstöttningsprincip kommer de att hjälpa just de väsen som de är särskilt lämpade för att hjälpa. Detta betyder att de andliga väsen som omedelbart efter det att ett barn lämnat sin fysiska organism, tar hand om det, just är väsen som utstrålar en stark kärlek till barn och i särskild grad har förmåga att hjälpa och vägleda dessa väsen. Barnets värld är ju en lekens och sagans värld, och detta kommer också att prägla barnets första upplevelser, sedan det lämnat sin fysiska kropp. Det kommer rent av till en barnträdgård, där kärleksfulla väsen tar sig an det och där lek och saga dominerar dess tillvaro. Men medan barnet i den fysiska världen skulle ha sagor som upplästes ur en bok, är sagoupplevelsen i den andliga världen betydligt mer levande och realistisk. I den andliga världen är det så, att materierna lystrar till tankens och viljans bud. Sagoberättaren behöver bara tänka sina sagor, så står de livs levande för barnen, inte bara som bilder, utan i rörliga och plastiska tillstånd omgivna av de vackraste landskap och scenerier. Bland de skyddsandar som tar sig an barnen kan finnas väsen som varit stora sagoberättare och diktare i den fysiska världen. Medan de "berättar" sina sagor, kan deras tankekoncentration ibland bli så stark att de själva försvinner bakom sina tankeenergier, så att man bara ser deras fantasi skiftande tankebilder. Denna sagornas sfär är naturligtvis till inte endast för barnen, utan för alla väsen på det andliga planet som är frigjorda från mörker och "skärseld", om i övrigt deras tankar, känslor och intressen är på våglängd med en sådan värld. Och denna sfär gränsar så nära till det fysiska planet, att dess energier kan påverka mottagliga människor här, t.ex. diktare och skapare av tecknad film, vilka ofta får inspiration från denna mentala värld, som är allt annat än tråkig. För barnet skall det dock komma en tidpunkt då det är mätt på upplevelserna i denna lek- och sagovärld, och det kommer med skyddsandarnas hjälp att passera genom de intellektuella sfärerna, där det inte har så mycket att uppleva, men där allt som upplevs är ljust och strålande. Det kommer snart att få uppleva minnessfären eller salighetsriket, varifrån det på nytt skall inkarnera i den fysiska världen. Minnena från tidigare fysiska liv uppfyller dess medvetande med salighet, och dess längtansenergi koncentreras mer och mer på den fysiska tillvaron. Dessa längtans- och salighetsenergier förenar sig med den utstrålning av salighet som utgår från två fysiska väsen som upplever kulminationen av sin inbördes kärlek. Det är naturligtvis inte någon slump vilken man och kvinna som skall bli detta väsens föräldrar i en ny fysisk inkarnation, även här gäller universums lagar för tilldragnings och bortstötning mellan energierna, som utstrålar från de levande väsendena och kommer att utgöra öde både för föräldrarna och för det väsen som de nu skall vara skyddsandar för i den fysiska världen, till dess att det är i stånd att klara sig självt.

Hur dödsprocessen formar sig för den människa som dör mitt i sin ungdom

Om en människa dör mitt i sin ungdom, kommer hennes upplevelser den första tiden efter döden naturligtvis att forma sig annorlunda än om hon hade lämnat sin fysiska kropp i barnaåren. Den unga människans medvetande är uppfyllt av helt andra tankar och känslor än barnets, vilket också kommer att prägla hennes upplevelser på det andliga planet. Eftersom ungdomen ofta kan vara en svår tid, då människans medvetande är fyllt av opposition och kritik och samtidigt naturligtvis är starkt koncentrerat på den fysiska världen, på karriär, förälskelse i det motsatta könet osv., kan ett avbrytande av den fysiska tillvaron i den åldern medföra vissa svårigheter, i synnerhet om döden kommer plötsligt. Sker det genom sjukdom, får den unga människan tid att förbereda sig på döden. Även om man kanske inte märker det direkt genom hennes dagsmedvetande, sker det på natten på det andliga planet. Men blir det en bråd död, t.ex. genom en trafikolycka eller liknande, kan det kanske gå en tid innan vederbörande blir klar över att han eller hon är död. Det är naturligtvis individuellt vad som sker i detalj, men samma lagar och principer gäller för alla människors vandring genom dödens port. Unga människor kan också vara mycket olika, då det gäller andlig mognad, och det kan finnas unga människor som är mycket mer mogna, då det rör sig om andliga frågor, än många äldre människor, och för sådana unga människor kommer övergången till den andra världen inte att bli så svår, därför att de mycket snart kommer att be om hjälp, och hjälparna kommer genast att vara hos dem. Men är det en ung människa, vars hela medvetande är koncentrerat på det fysiska utan

någon tro på ett liv efter döden, kan hennes tankar en tid fortsätta att kretsa kring de senaste händelser som inträffade innan hon dog, på liknande sätt som i en obehaglig dröm. Hon är omgiven av sin egen tankevärld som i ett mentalt fångelse som hon inte kan komma ut ur. Kanske kör hon i sin tankekoncentration längs vägen mot olycksplatsen gång på gång för att liksom rekonstruera och bli klar över vad som skett. På det fysiska planet kommer en människa med klärvoajanta förmågor att vara i stånd att se den förolyckade köra bort mot olycksplatsen, där han plötsligt försvinner, därför att tankekoncentrationen upphör här. Detta är något man vanligen kallar ”spökeri”, som också är baserat på speciella lagar och principer, vilka vetenskapen med tiden kommer att förstå. Den unga människan kommer att upptäcka att det skett något hon inte kan förstå, en mängd tankar från hennes fysiska liv kommer att passera genom hennes medvetande, inte som något hon har inom sig, utan som något som omger henne. Och hur materialistisk och ateistisk hon än menade sig vara, kommer hon att be om hjälp i sin nöd, och hjälpen kommer genast att vara där. Skyddsandarna har hela tiden varit inställda på att hjälpa, men individen måste själv med sitt eget sinne inställa sig på deras våglängd, då kan hjälpen komma. Hur visar sig dessa skyddsandar för dem de skall hjälpa?

Skyddsandarna visar sig i den gestalt som i den givna situationen blir till största hjälp

Är det som de änglar vi såg i vår barndoms bildbibel med strålgloria, vita dräkter och änglavingar som skyddsandarna visar sig för de väsen de skall hjälpa? Endast om den som skall hjälpas väntar sig att det skall se så ut, inte annars, om vederbörande inte är klar över vad det är som egentligen skett. I den andliga världen lyder den psykiska materien viljans och tankens bud, och därför kan den hjälpende anden med sin vilja och tanke forma sin andliga kropp och visa sig i den gestalt som i den givna situationen är till största gagn och hjälp. Kanske är skyddsanden ett väsen som under sitt liv i den fysiska världen har känt den som skall hjälpas, och skyddsanden kommer då att visa sig i den kända gestalten för att kunna vara till tröst och gagn och vägledning. Det finns också den möjligheten att den som behöver hjälpen känner att en läkare, en sjuksköterska eller liknande hjälpare från den fysiska världen skulle vara den riktiga hjälpen, och då kommer väsen som liknar dem att visa sig, och de kommer att suggerera bort de mörka tankarna från den olyckliga människans medvetande och så småningom göra honom eller henne förtrogen med vad som skett och hjälpa vederbörande till rätta och föra honom eller henne till den andliga sfär som för ögonblicket är på våglängd med de tankar och känslor som är de dominerande i medvetandet. I vår tid, då så många unga soldater dör på slagfältet med medvetandet fyllt av fruktan och då döden kommer så plötsligt att de inte vet att de är döda, kommer hjälpen i många fall att vara rödakorssoldater, sjuksköterskor och läkare, och de kommer att vakna upp på ett lasarett och så småningom vänja sig vid att det inte är något fel på dem, om de bara själva inte tror det. Något liknande gäller om en människa dör efter lång tids sjukdom. Hon kan också den första tiden efter döden uppleva ett sjukhus’ atmosfär och miljö och vara omgiven av kärleksfulla sjuksköterskor och läkare, till dess att hon upptäcker att det endast är i hennes egen tankevärld som sjukdomen finns, och då dessa tankar övervinns, behöver skyddsandarna inte längre visa sig som sjukvårdare för att vara på våglängd med den som behövde hjälp och vägledning.

De religiösa föreställningarna om paradiset

Om det är så att människans religiösa känslor väcks, då det går upp för henne att det är tillståndet efter döden hon upplever, då kommer hennes medvetande möjligen att koncentrera sig på den barnatro hon kanske en gång hade och på föreställningar om änglar och paradiset. Sådana sfärer finns också, och de är lika färgstrålande och vackra som de gamla mästarernas religiösa tavlor. Vår Herre sitter på sin tron omgiven av änglarnas skara och heliga män och kvinnor klädda i prakt och härlighet. Kristus sitter på Faderns högra sida, och den heliga anden svävar över dem som en duva. Den som upplever allt detta är själv en i den stora vita skara som spelar på harpor och viftar med palmkvistar under psalmsång och jubel, till dess att detta vackra sceneri blir tröttande i brist på förnyelse, och då

är det inte något paradiset längre, då skulle det rent av bli ett helvete om det fortsatte till evig tid. Tänk, att endast göra ett och detsamma om och om igen i all evighet! Och endast uppleva detsamma, om det än var aldrig så vackert! Det skulle absolut inte vara något paradiset, det skulle bli ett helvete. Men så är det inte, livet är oupphörlig förnyelse och förvandling.

De kollektiva paradistillstånden kommer att försvinna till förmån för skapandet av ett "himmelrike"

Här omnämnda paradiset är endast en sfär av många, och det är inte någon del av de höga andliga världarna, utan endast ett tillstånd i förgården till dessa världar, ett mellantillstånd, där människornas medvetande ännu starkt domineras av de föreställningar de gjort sig om det hinsides, medan de levde i den fysiska världen. Därför finns det naturligtvis liknande sköna paradiser för muhammedaner, hinduer, buddhister och för de människor som ännu tillhör primitivare religioner, liksom det en gång funnits en sfär där de som trodde på Odin, Tor och Valhall satt till bords med gudar och hjältar. Dessa kollektiva paradistillstånd, baserade på dogmtro, försvinner dock mer och mer, de baseras på den religiösa instinkten och på religiösa känslor, men efter hand som den skapande tanken utvecklas hos den jordiska människan i förening med humanitet och nästakärlek, utvecklas ett "himmelrike" i hennes medvetande, som så småningom skall skapas på jorden, en värld av ande, konst och logik, av fred, frihet och broderskap, ett riktigt människorike. En sådan värld skulle aldrig kunna komma att existera i fysisk materia, om den inte först fanns i andlig materia. Det gör den, det är jordklotsväsendets känslokropp, och i denna värld upplever den jordiska människan nu allt det rent mänskliga som hon med sitt medvetande kan komma på våglängd med. Det är också från denna sfär som skyddsandarna kommer, och hon kan själv bli skyddsande allteftersom hennes nästakärleksförmåga och tanke- och skaparförmåga är utvecklad.

Upplevelsen av dödsprocessen för den människa som dör i sin mogna ålder

Om det är en människa som i sin mandomsålder eller mogna ålder gått bort från den fysiska världen, kommer upplevelsorna i förgården eller mellantillståndet att präglas av de tankar och känslor som en man eller kvinna i den åldern är fylld av. Detta är naturligtvis mycket individuellt, och därför kan det också endast behandlas i stora drag, men i den mogna åldern är det mycket ofta så, att väsendet är mycket upptaget av fysisk verksamhet och har det mesta av sitt medvetande och sin kärlek koncentrerat på denna. En man är kanske omgiven av ett stort företag, som är resultatet av många års arbete, eller han står mitt uppe i intellektuell skaparaktivitet, bakom vilken det också ligger många års hårt arbete och koncentration, och plötsligt dör han och är utan det fysiska redskap som knöt honom till den värld vari hans skapande verksamhet ägde rum, fastän han fortfarande är uppfylld av alla de tankar som förband honom med arbetet och dess framgång och succé i den fysiska världen. Det är inte svårt att förstå att en människa kan komma i svårigheter, då hennes medvetande är fyllt av planer och önskan att föra ut dessa planer i den fysiska verkligheten och så plötsligt förlorar det enda redskap varigenom detta arbete kan låta sig göras. Detta är i princip detsamma som om en hantverkare plötsligt förlorar sina båda händer här i den fysiska världen. Det är en katastrof. Vi har emellertid här från den fysiska världen strålande exempel på hur människor som blivit invalider ändå klarar sig tack vare en okuvlig vilja och ett outtröttligt tålamod och naturligtvis också genom andra människors kärleksfulla hjälp och förståelse. Är en människa då "invalid" när hon förlorar sin fysiska kropp? Naturligtvis skulle hon inte vara det, men hon kan känna sig som om hon vore det, om hennes medvetande nästan uteslutande varit koncentrerat på den fysiska världens företeelser och sin egen fysiska lycka och karriär. Om hennes verksamhet inte varit särskilt egoistiskt betonad, utan haft ett betydande inslag av altruism genom önskan att vara till gagn för andra, blir övergången inte svår, eftersom detta ju är en verksamhet som helt passar in i den andliga världens våglängder och kan bedrivas genom de andliga kropparna. Men har det varit en livsaktivitet som huvudsakligen baserats på önskan att få makt och rikedom, kanske till och med på andras bekostnad, eller ifall önskan om

ära, beröm och utmärkelse genom intellektuellt skapande varit större än behovet att finna sanningen eller skapa något till gagn och glädje för andra, då kan det uppstå stora svårigheter för människan, innan hon vänjer sig vid det andliga tillståndet. Med klärvoajant förmåga kan man se henne ”gå igen” i sin fysiska verksamhet, därför att hon är bunden till alldeles bestämda tankebanor, som hon naturligtvis befrias ifrån då hon ber om hjälp därför att hon märker att allting är annorlunda än det varit tidigare.

Om det är en kvinna som lämnar den fysiska världen i sin mogna ålder, får hon naturligtvis också lära sig att hon inte behöver gå och passa hem och laga mat och göra mycket annat av liknande slag som hon är van vid. Hennes största bekymmer är kanske tanken på barnen, som ännu inte kan klara sig själva. Men hon kommer av skyddsandarna att hjälpas att se att det är sörjt för dem också, och kanske kan hon till och med själv komma att visa dem sin kärlek och omsorg från den andliga världen, eftersom hon också har möjlighet att bli skyddsande för dem.

Genom dödens port kommer den jordiska människan först genom ett mellantillstånd eller en förgård till de andliga världarna, och upplevelserna här är en avvänjningsprocess från alltför materialistiskt präglade tankar och känslor eller från ångest, vrede, bitterhet, dåligt samvete och liknande tankeklimat, som alltsammans är vibrationer som omöjligt kan komma på våglängd med högre världars vibrationer, och det är samtidigt en tillvänjning till de principer och lagar som råder i de andliga världarna och gäller för de andliga kropparna, som nu skall bära väsendets medvetande. Förgårdens upplevelser kan forma sig som ett slags skärseld eller helvete, om den som lämnat sin fysiska kropp har konflikter i sitt sinne eller är mycket starkt bunden vid fysiska tankevanor. Men i samtliga fall kommer dessa tillstånd efter kortare eller längre tid att upphöra genom skyddsandarnas hjälp, och den jordiska människan kommer som cell i jordklotets andliga kroppar att uppleva en underbar semester från den fysiska världens besvärligheter, och i förhållande till sina talanger och intressen kommer hon att få uppleva levnadskonstens högsta sfärer och de väsen som är hemmahörande där, samtidigt som hon kan vara tillsammans med väsen hon känt och hållit av i den fysiska världen.

Människans naturliga död på grund av ålderdom

Den skönaste form av död en jordisk människa kan uppleva är den naturliga döden på grund av ålderdom. Hon har blivit mogen för den andliga tillvaron, och det finns inte längre något här i den fysiska världen som håller kvar hennes tankar. Det är naturligtvis inte alla gamla människor som har frid i sinnet, och om de inte har det, måste de också gå igenom sin speciella form av skärseld, men det hör till undantagen. I allmänhet gör ålderdomen människor mildare, mera toleranta och i stånd att resignera, livet har rent av förberett dem för det som skall ske då de lämnar det hölje som är utslitet och inte längre kan användas. Det är en befrielse för dem, och det är detta som är dödens naturliga funktion för de jordiska människorna, att de befrias från det redskap som inte längre kan tjäna dem och att de får tillfälle att använda de förmågor och talanger de utvecklat i sin fysiska tillvaro till underbara upplevelser i de andliga världarna. Och då de upplevt så mycket som det på nuvarande utvecklingssteg är möjligt för dem, får de en ny organism på det fysiska planet, genom vilken de kan fortsätta sina ”studier i att lära sig tänka i överensstämmelse med livets lagar”, ty det är detta som är den fysiska tillvarons egentliga syfte. När den gamla människan lämnat sin utslitna kropp, ofta på ett sådant sätt att hon stilla somnat in i döden, kommer hon att uppleva något som hon, om hon hade haft möjlighet att vakna upp igen och berätta om detta, skulle ha kallat en underbar dröm. Hur ”drömmen” är i detalj är naturligtvis individuellt, men den skulle gott kunna forma sig t.ex. så här: Den gamla människan upplever plötsligt sig själv i ett hittills okänt frigjort tillstånd, fri från all tyngd både kroppsligt och själsligt. Hon ser en strålande port, som hon nu kommer ihåg att hon sett många gånger förr under sömnen, men då var det inte möjligt att komma den helt nära. Men hon har kunnat iaktta hur den öppnades för andra väsen, som var helt frigjorda från förbindelsen med sin fysiska kropp och därför kunde passera genom den. Vid dessa tidigare tillfällen har hon liksom kunnat skönja hur ett starkt ljusflöde strålade de väsen till mötes som skulle passera genom porten. Denna gång är hon själv föremål för det strå-

lande ljusflödet, och hon ser att hon inte längre har en gammal, utsliten kropp, utan en ny och ungdomlig, varifrån det lyser och strålar som i pärlemorglans. I porten står ännu mer lysande och strålande gestalter och tar emot, morgon- och kvällshimlens mest strålande färger belyser hela det vackra sceneriet, och den nyanlände upptäcker att de väsen som vid första anblicken liknade änglar är gamla vänner och kära släktingar, som han eller hon har känt, kanske genom många inkarnationer. Under allt detta har det ljudit skön musik, och på den andra sidan porten ser man nu underbara landskap, som sträcker sig långt bort. Där finns skogar och sjöar, en rik vegetation och många fåglar, vilkas kvitter stiger upp mot himlen och blandar sig med sfärens musik. Det gamla döende väsendet från det fysiska planet har blivit en strålande ängel och skall en tid uppleva dessa väsens värld och även bli en skyddsängel för väsen som på jorden eller i sin egen skärseld behöver hjälp. Men hela denna uppenbarelse är endast dödens port. Det är en invigning till ett liv i ljusets sfär, därifrån leder vägar till sköna, gudomliga världar, där väsendet får uppleva den högsta form av glädje, salighet och frid som är möjlig på dess nuvarande utvecklingssteg. Det kommer att få uppleva Gudomens närhet så starkt som det aldrig tidigare upplevt den i denna spiral, och sedan går vägen mot en ny fysisk inkarnation, där nya möjligheter skall öppna sig för vidare utveckling, så att ljusets sfärer en gång inte endast skall vara världar som väsendet besöker mellan två fysiska inkarnationer, utan dess hemvist, där det upplever och skapar till gagn för helheten.

Från fyra föredrag på Martinus Institut söndagarna den 16, 23, 30 oktober och 6 november 1949. Bearbetat av Mogens Møller. Bearbetningen godkänd av Martinus.

Översatt från danskan av Rolf Nordström

Martinus Institut
Mariendalsvej 94-96
DK-2000 Frederiksberg
Telefon: +45 3834 6280
Telefax: +45 3834 6180

Copyright © Martinus Idealfond, 2002, Köpenhamn